

[Marianne Jelved]

Vi håber, at aftalen og lovforslaget, som vi nu behandler – og alt tyder på, at vi får det vedtaget inden sommerferien – vil styrke bestræbelserne på arbejdspladserne for at etablere det nødvendige antal praktikpladser, så vi slet ikke behøver at etablere kompensation.

Det er lidt paradoksalt, at arbejdsmarkedets parter klart erkender behovet for fagligt uddannede unge og det så alligevel ikke lykkes at skaffe det nødvendige antal praktikpladser.

Det kan godt være, at konstruktionen – og det er jo i og for sig tanken – i lovforslaget gør, at man nu sætter alle sejl til.

Vi er også i Det Radikale Venstre tilfredse med, at lovforslaget har fået en udformning, som forudsætter, at de unge selv skal yde en aktiv indsats. Man kan godt sige, at aftalen fra september 1989 er ført videre, og at det sådan set er den tankegang, der allerede forelå på det tidspunkt, der nu er ført videre; skruen har bare fået en drejning mere for at lægge et endnu større pres på arbejdsmarkedets parter. Vi håber, at det vil lykkes.

Jette Pors (CD):

Vi har ingen garanti i dag for, at problemerne løses gennem dette lovforslag, men i CD vil vi ikke stille os i vejen. Vi vil blot gøre opmærksom på, at problemerne ikke er løst bare med indgåelsen af aftalen mellem regeringen og Socialdemokraterne. Der skal mere til.

Erhvervslivet skal involveres. Ellers når vi ingen vegne. Vi må ikke havne dér, hvor de unge, som vi nu hjælper med kompensation, senere, når de er udlært, alligevel ikke kan få job, fordi de mangler praktik i erhvervsvirksomhederne.

Men som sagt stiller vi os ikke hindrende i vejen.

Lysholm Christensen (KRF):

Problemet med de manglende lære- og praktikpladser har været til drøftelse her i Tinget adskillige gange, og Kristeligt Folkeparti har hver gang tilskyndet til en løsning. Vi har altid ment, at det var uværdigt for samfundet, at vi ikke skaffer et tilstrækkeligt antal lære- og praktikpladser til vore unge. Det er jo meget uheldigt, hvis de ikke får en uddannelse og kommer i gang på dette tidspunkt i deres livsforløb.

Derfor kan jeg ikke undertrykke et forundret spørgsmål her, men vil spørge, hvorfor denne

løsning ikke er kommet i stand på et langt tidligere tidspunkt. Hvorfor er der ikke et flertal i dette Ting, som har fundet sammen på et tidligere tidspunkt og har fundet en løsning? Hvorfor har erhvervslivet ikke bidraget mere aktivt på et tidligere tidspunkt?

Ja ja, vi skal glæde os over, at det nu er lykkedes, og vi skal ikke stille os hindrende i vejen for en hurtig gennemførelse. Men vi må alligevel udtrykke en vis skepsis over for muligheden for at få det her til at fungere – netop på baggrund af, at sagen har været drøftet så mange gange og den gode vilje er kommet til udtryk så mange gange, uden at det har haft nogen nævneværdig virkning.

Det nævnes i lovforslaget, at problemet formentlig er af begrænset varighed. Ungdomsårgangene formindskes; det ved vi, det er helt rigtigt. Om konjunkturerne bliver mere gunstige i løbet af et par år, har vi ingen sikkerhed for; vi kan håbe, at det er rigtigt. Vi har til gode at se, om det slår til.

Vi glæder os i særlig grad over, at arbejdsmarkedets parter er involveret i projektet. Det skulle gerne medvirke til, at det bliver en succes, for uden arbejdsmarkedets parter tror jeg ikke på at vi kan løse denne store opgave. Beskæftigelsen i det private erhvervsliv er jo netop den bedste og mest langsigtede løsning på disse problemer.

Jeg skal heller ikke undlade at komme med et par bemærkninger om den praktikpladskom-penserende undervisning, som kan sættes i værk om nødvendigt. Det er ikke uden problemer. Jeg kan levende forestille mig den arbejdsgiver, som får en ansøgning fra et ungt menneske, som har gennemført den uddannelse; hvis der er flere ansøgere og den ene står med sådan et papir, hvor der altså mangler en decideret praktikperiode, så er jeg helt overbevist om, hvem der bliver taberen. Jeg tror, det kan skabe nogle problemer for de unge mennesker, som i givet fald bliver uddannet på denne måde. Det tror jeg virkelig er et problem, man skal være opmærksom på, således at der ikke er for mange, der strandes med en uddannelse, de ikke kan bruge til noget.

Vi er som sagt positive over for lovforslaget og dets hensigt, og vi vil også gerne knytte et stort håb til, at det her vil lykkes. Samtidig vil jeg tilsige min positive medvirken til en hurtig behandling i udvalget.